

Hochman Valentyina A Gyermekeivel, Nataljával És Viktorral

A feleségemről, Valentyina Hochmanról, született Valentyina Novikováról, Natalja lányomról és Viktor fiamról készült a kép. Egy novoszibirszi fényképésznél csináltattam a fiam ötödik születésnapján. A bátyámnak is küldtem egyet, Ungvárra. 1948 őszén értesítettek, hogy jelenjek meg a hadkiegészítő parancsnokságon, ahol közölték velem, hogy megkaptam a behívóparancsot a Szovjet Hadseregbe. Mi, újoncok a parancsnokságon gyülekeztünk, és innen indultunk tovább Fehéroroszországba, egy alakulóban lévő katonai egységhez. Onnan aztán elvittek minket az otthonunktól hétezer kilométerre fekvő távol-keleti régióba, Habarovszkba. Ott kaptam meg a kiképzést, majd ezt követően a csendes-óceáni szovjet flottához vezényeltek. Egy villanyszerelési munkákat végző zászlóaljba kerültem, amely repülőterek elektronikai berendezéseit építette ki. Pihenőnapokon néha kaptunk kimenőt a laktanyából, és ilyenkor bemehettünk a városba. Általában

összeverődtünk néhányan, sétáltunk az utcákon, vagy táncolni mentünk. Valentyinával a technikumban rendezett táncesten ismerkedtem meg, az egész estét együtt töltöttük, táncoltunk, beszélgettünk, és megbeszéltük, hogy a következő kimenőmn ismét találkozunk. Valentyina velem egyidős, 1928-ban született Leningrádban. Az édesanyja belehalt a szülésbe. Az édesapja hivatásos katonatiszt volt, akit egyik szolgálati helyről a másikra vezényeltek, így nemigen tudta volna nevelni a lányát. Valentyina a Novoszibirszkben élő nagymamájához került, ő nevelte föl. Az apja elesett a háborúban. A feleségem orosz, engem azonban a származási kérdések gyerekkorom óta nem érdekelnek, nincs számomra jelentőségük. Őt sem zavarta, hogy zsidó vagyok. Csak az számított, hogy szeretjük egymást. Mindketten árvák voltunk, mindketten családra, gyermekekre vágytunk. 1953-ban házasodtunk össze, akkor még a katonai szolgálatomat töltöttem. Pénzünk nem volt, úgyhogy nem is gondolhattunk valami fényes esküvőre. Bejelentkeztünk az anyakönyvi hivatalnál, kaptam három nap eltávozást. A három napot Valentyinánál töltöttük, aztán visszamentem az alakulatomhoz a laktanyába. 1954-ben leszereltem. A feleségem befejezte a technikumot, és átköltözött Novoszibirszkbe, a nagymamájához. A leszerelésem után én is odamentem. Egy pár vízhatlan csizma, egy gimnasztyorka és egy köpeny. Ez volt minden vagyonom. Csak magunkra számíthattunk, segítséget senkitől sem várhattunk. Hármásban éltünk a nagymamával. Egy gépkocsitelephelyen álltam munkába, először karosszerialakatosként, majd sofőrként dolgoztam. Aztán az utóbbi lett az egész életemre szóló foglalkozásom. A feleségemmel ekkor már egy albérleti szobában laktunk, később a munkahelyem kiutalt számunkra egy építési telket. Két év elteltével már állt a házunk. Jóféle téglapépület volt, négy szoba meg egy konyha. Bevezettem a vizet és a gázt. Valentyina nagymamája hozzánk költözött, és ott nőttek föl a gyermekeink. Natalja lányom 1955-ben, Viktor fiam 1956-ban született. A gyerekek születése után a feleségem nem ment vissza dolgozni. Otthon maradt, és iskoláskorukig a gyerekek nevelésével foglalkozott.